

Op de valreep

Een kind krijgen is nooit vanzelfsprekend. Maar wat als je kansen op een zwangerschap steeds kleiner worden en je de veertig al hebt aangetikt? Deze vrouwen hielden hoop. En ineens was het toch raak.

TEKST RENÉE BROUWER FOTOGRAFIE KIM KRIJNEN - WONDERDEWONDER STYLING PAULA SCHOUTEN VISAGIE CORINNE VAN DER HEIJDEN

‘Ik heb er zo veel zin in om hem eindelijk te ontmoeten’

Esther (42) is na lang proberen en twee miskramen nu 32 weken zwanger van haar eerste kind. Ze verwacht een zoon.

VERRASSING IN DE NACHT ‘Ik blééf staren naar de zwangerschapstest. Hij was positief. Het was midden in de nacht, maar ik maakte meteen mijn vriend Jannik wakker. “Ik ben zwanger!” riep ik opgewonden. Omdat we met IUI bezig waren, waarbij zaadcellen vlak voor de ovulatie hoog in de baarmoeder worden gebracht, moest ik die ochtend eigenlijk naar het ziekenhuis. Daar zouden ze een bloedtest afnemen om te zien of het was gelukt. Daarna zou ik thuis gebeld worden over de uitslag. Mijn vriend kon die dag geen vrij krijgen. Daar baalde hij van, het liefst wilden we er met z’n tweeën achter komen. Daarom kocht hij op de valreep nog een test met het idee dat ik ’m meteen zou doen, maar helaas lukte het me de hele avond niet om te plassen. Totdat ik ’s nachts wakker werd en naar de wc moest.

OPGELUCHT ADEMHALEN Het was zo’n fijne verrassing! We waren al bijna anderhalf jaar bezig om zwanger te worden. Eerst op de natuurlijke manier, daarna via IUI. Een paar maanden ervoor was ik ook zwanger, maar helaas werd dit een miskraam. De tweede al, want in 2011 gebeurde het ook toen ik zwanger was van mijn ex-man. Niet lang daarna gingen we uit elkaar en ontmoette ik Jannik. Hoewel het nooit helemaal helder is geworden waarom het bij ons op de natuurlijke manier niet lukte, denk ik dat het met mijn ovulatie te maken had. Ik vermoed dat die nooit goed op gang is gekomen. Met de miskramen in mijn achterhoofd had ik niet verwacht dat ik zo snel weer zwanger zou zijn. Toch zei mijn gevoel meteen dat het goed zat. Mijn vriend kon pas na een goede twintigwekenecho opgelucht ademen. Tijdens die echo hoorden we ook dat we een jongen krijgen. Ik was zo blij. Ik heb altijd een zoon gewild.

BABY-HEADSET De zwangerschap vind ik een hel. Niet zozeer door mijn leeftijd, maar door de complicaties die ik heb. Zo heb ik de gebruikelijke last van misselijkheid en maagzuur, maar daarnaast heb ik een cavernoom in mijn hersenen. Dat is een vaatmisvorming die een hersenbloeding kan veroorzaken. Ik had dit al voor de zwangerschap, maar ik slikte medicijnen om de symptomen ervan te onderdrukken. Daar moest ik mee stoppen toen we probeerden zwanger te worden. Met als gevolg dat ik tremoren kreeg, trillingen in mijn vingers en tenen. Vooral in mijn tenen is dat erg pijnlijk. Gelukkig mag ik de medicatie sinds een aantal weken weer slikken, want uiteindelijk bleek er geen wetenschappelijk bewijs te zijn dat het schadelijk is voor het kind. Nu ik van die pijn af ben, vind ik de zwangerschap veel beter te doen. Ik fantaseer regelmatig over de baby. Dan zie ik mezelf al zingend naast hem in de auto zitten bijvoorbeeld. Zo gezellig. Ik werk bij de radio en het lijkt me te gek om onze zoon een keer mee te nemen naar de studio. Ik heb zelfs al online gekeken of ik ergens een baby-headsetje kon vinden, haha! Ik heb er echt zo veel zin in om hem eindelijk te ontmoeten.’ →

JACQUELINE TRUI C&A BROEK Y.A.S
JASPER VESTJE EN JOGGER PRÉNATAL

‘Ik had Jasper in mijn armen en, alles was goed’

Jacqueline (43) is op 29 juli 2019 moeder geworden van zoon Jasper. Samen met haar man is ze zes jaar bezig geweest om zwanger te worden.

TELEURSTELLING ‘We moesten er maar vanuit gaan dat het nooit zou lukken bij ons, dat was zo ongeveer de boodschap van de gynaecoloog vier jaar geleden. Ik had te weinig goede eitjes en proberen om zwanger te worden had volgens haar nagenoeg geen zin. Totaal verslagen stonden we tien minuten later weer buiten het ziekenhuis. We barstten allebei in tranen uit. Was er dan echt geen andere optie? Twee jaar ervoor was ik gestopt met de pil. Het eerste jaar lieten we het op zijn beloop. Elke maand dat het niet raak bleek te zijn, was een teleurstelling. Maar omdat we hadden gelezen dat het vaak wel een jaar kan duren voordat je zwanger bent, maakten we ons geen zorgen. Dat veranderde na dat jaar. We meldden ons bij de gynaecoloog om te zien of er misschien iets mis was. We werden allebei onderzocht, maar er werd geen oorzaak gevonden. Als ik een jaar later nog niet zwanger was, konden we terugkomen. Dat deden we. Tijdens die afspraak, waarbij we dachten vol voor ivf te kunnen gaan, kregen we dus het slechte nieuws. Inmiddels was ik veertig. We hadden geen tijd te verliezen. We meldden ons snel aan voor adoptie, want ook die procedure neemt veel tijd in beslag.

KLINIEK IN FINLAND Bij toeval sprak ik een jaar later iemand die vertelde dat zijn vrouw ook te weinig goede eitjes had, maar dat ze dankzij een vruchtbaarheidsbehandeling in het buitenland nu wel zwanger was. Dat gaf hoop. Ik ging op onderzoek uit en kwam bij een kliniek in Finland uit, daar waren geen wachtlijsten. De arts die we spraken, wilde ons wel helpen, maar hij adviseerde ons eerst om een second opinion in Nederland aan te vragen. Ook omdat het logistiek natuurlijk handiger is om het in Nederland te doen. Dat deden we en zo ging er weer flink wat tijd overheen. Heel frustrerend. Naar aanleiding van de second opinion probeerden we in een Nederlandse kliniek een ICSI-behandeling. Die mislukte. Daarna volgde een IUI-behandeling. Ook zonder succes. We gingen terug naar Finland, waar we startten we met een ICSI-behandeling. Hierbij wordt de beste zaadcel direct in de eicel geïnjecteerd en vervolgens in de baarmoeder geplaatst. Het verschil met Nederland is dat je in Finland een hogere dosis hormonen krijgt, waardoor je een grotere kans van slagen hebt.

ONGELOOF Na vier pogingen was het raak. Ik was inmiddels tweeënveertig en we konden het niet geloven. Na al die tijd was het eindelijk gelukt! Het traject voor het adoptieproces zetten we vanwege mijn zwangerschap direct stil. De zwangerschap vond ik bijzonder, maar ook zwaar, omdat ik complicaties had zoals bekkeninstabiliteit en een hoge bloeddruk. Uiteindelijk is Jasper met negenendertig weken geboren. De kwaliteit van je placenta gaat – als je ouder bent dan veertig jaar – na veertig weken snel achteruit. Daarom werd ik een week eerder ingeleid. De bevalling duurde zesentwintig uur en ik vond het best heftig, maar toen ik Jasper eindelijk in mijn armen had, maakte dat alles goed. Het was zo’n overweldigend mooi moment. Eindelijk ben ik moeder.’ →

‘Ik zag een kans: waarom doen we het niet met z’n drieën?’

Kim (41) is 26 weken zwanger. Het is haar eerste zwangerschap. Ze krijgt haar kind samen met Ernst (40) en Gene (38), die ze via Stichting Meer Dan Gewenst leerde kennen.

VADERS GEZOCHT ‘Zolang ik me kan herinneren, heb ik een kinderwens. Maar soms loopt het leven niet zoals je had bedacht. Toen ik op mijn zevenendertigste nog niet de man was tegengekomen met wie ik een toekomst met kinderen voor me zag, ging ik op zoek naar een andere manier om mijn kinderwens te laten uitkomen. Dat ik het niet alleen wilde doen, wist ik zeker, maar hoe ik het dan wel wilde, dat wist ik nog niet. Ik ging online zoeken en kwam uit bij Stichting Meer dan Gewenst, een organisatie die zich inzet voor het ‘roze ouderschap’. Via dit platform kunnen wensmoeders en -vaders met elkaar in contact komen. Toen ik erover las, dacht ik: hé, dat is misschien wel iets voor mij. Ik ging naar een informatieavond en het voelde direct goed. Uiteindelijk ontmoette ik via deze stichting Ernst en Gene. Ik had toen al negen maanden lang ‘gedatet’ met een ander mannenstel. Onze plannen om samen een kind te krijgen waren best vergevorderd, maar tijdens een gezamenlijke vakantie bleek dat we een aantal belangrijke zaken toch anders zagen.

WE DOEN HET! Ik had meteen een goed gevoel bij Ernst en Gene, er was een klik tussen ons. Maar zij waren met een draagmoeder bezig, dus ik dacht er geen moment over na dat zij misschien wel de vaders van mijn kind konden worden. We werden vrienden en ondertussen ging ik verder met het ontmoeten van andere stellen. Na anderhalf jaar, ik was net veertig, ging het tussen Ernst, Gene en hun draagmoeder niet door. Zelf had ik ook nog steeds geen geschikt stel gevonden om een kind mee te krijgen. Ik vond het jammer voor Ernst en Gene, maar zag wel meteen een kans. Stel dat wij er met z’n drieën voor zouden gaan? Zagen zij dat ook zitten? Ja, dat deden ze, maar ze hadden eerst wat tijd nodig om alles te verwerken. Dat snapte ik heel goed. Ze hadden een vakantie gepland en we spraken af dat ze het mij daarna zouden laten weten. Uiteindelijk belden ze me nog voordat ze vertrokken: ze wilden het samen met mij gaan doen.

ouderschapsplan Niet veel later gingen we aan de slag. We stelden een uitgebreid ouderschapsplan op waarin we onder meer hebben vastgelegd dat we alles fiftyfifty doen. Ons kind zal dus evenveel tijd bij mij als bij zijn of haar vaders gaan wonen. We wonen niet ver bij elkaar uit de buurt, dus dat is goed te doen. Ook spraken we over financiën, opvoeding, feestdagen et cetera. We zitten goed op één lijn. Ik voel bij alles dat wij met z’n drieën fantastische ouders worden. Via zelfinseminatie was het na vier pogingen raak: ik bleek zwanger! We zijn zo gelukkig. Dat mijn kinderwens nu nog uitkomt, vind ik fantastisch. Ik voel me goed. Af en toe heb ik een beetje last van maagzuur, maar verder vlieg ik door mijn zwangerschap heen. Ik kan niet wachten totdat ik ons kind eindelijk in mijn armen heb. Of het een zoon of een dochter wordt? Dat weten we al, maar het blijft voor de rest van de wereld nog even geheim.’ ♦

